

Tony i Cheryl Blair eren el 1997 un matrimoni de laboristes que somiaven de canviar el Partit Laborista, Gran Bretanya i, si podien, una mica el món.

El prestigi declinant de Blair

L'ex-primer ministre britànic pateix una considerable erosió del seu prestigi no sols per l'informe Chilcot sinó també pels seus negocis.

Reportatge de Miquel Payeras

Havia de ser el renovador de l'esquerra europea. I ara, després de la publicació de l'informe Chilcot, sobre el paper de Gran Bretanya a la invasió i guerra d'Iraq de 2003, els seus seguidors no saben què dir de Tony Blair. Però no és això només el que els avergonyeix. També les nombroses informacions que posen en dubte la idoneïtat dels seus negocis privats.

Informe Chilcot

Blair assolí el lideratge del Partit Laborista el 1994, a 41 anys. El seu missatge tot d'una es revelà com a profundament re-

novador. Deixava enrere l'esquerranisme d'arrel marxista que el laborisme havia defensat tradicionalment i apostava per una mena de social liberalisme. L'èxit l'acompanyà i el 1997 es convertí en primer ministre. Durant deu anys ocupà el càrrec, amb una primera meitat de la dècada que enlluernà la resta de partits socialdemòcrates europeus i una segona que els despistà força per culpa del suport a George Bush, el president nord-americà, en la invasió d'Iraq.

Segons l'informe Chilcot, Blair basà aquell atac, que s'hauria pogut evitar, en proves falses –l'existència de les famoses armes de destrucció massiva,

bàsicament–, ordenà que els joves britànics militars anessin a la guerra “mal preparats” i no va preveure res per a la postguerra. A pesar de les dures acusacions que afecten de ple la seva honorabilitat, l'única resposta de l'al·ludit ha estat un comunicat públic en el qual expressa la seva “pena, penediment i disculpes” per les “errades” de l'operació tot i que “tornaria a fer-ho” perquè “vaig actuar de bona fe”.

Alguns dels seguidors que encara el veuen com un visionari lamenten que pugui passar a la història per la guerra d'Iraq i s'estimen més continuar venerant-lo per la seva faceta de suposat →

→ renovador de les tesis ideològiques del laborisme britànic. Però cada cop són més els que deserten del blairisme, desenganyats d'un personatge a qui veuen, més que com un visionari, com un aprofitat sense gaire vergonya que està amassant una enorme fortuna fent negocis internacionals sovint amb Governos que són antagònics als valors de la democràcia britànica i, sobretot, del laborisme.

La fortuna

El passat mes de gener el Govern de David Cameron informava d'un canvi de funcionament a les legacions diplomàtiques, que pareixia orfe d'importància però que en tenia força. Mitjançant un comunicat feia públic que "cap ex-ministre" podrà fer servir les ambaixades del Regne Unit per a assumptes privats. L'anunci no incorporava cap nom propi. Però tothom sabia a qui es referia. És ver que hi ha hagut ministres barruts que han aprofitat la xarxa diplomàtica de Londres quan s'han desplaçat a l'exterior per satisfer interessos privats, quasi sempre a manera d'hotels de luxe en països on se'ls contractava per fer conferències, assistència a seminaris, etc. No obstant això, cap d'ells no s'ha acostat a l'ús que ha fet Blair de les legacions. I era a ell a qui s'adreçava sobretot la prohibició. Segons publicà *The Telegraph* aleshores, s'hi allotjava de manera rutinària sense pagar res de res tant si hi anava sol amb el servei de seguretat com si portava seguici d'acompanyants, que podia arribar a ser de mitja dotzena de col·laboradors o més. La capçalera es feia ressò així de la feina d'investigació que havia portat a terme el diputat *tory* Andrew Bridgen sobre els viatges de l'ex-primer ministre

arreu del món per fer conferències, seminaris i negocis diversos.

Se sabia que Blair es dedicava intencionalment, des que deixà la política fa nou anys, als seus negocis i a fer conferències. Però ha estat en els últims dos anys quan més mitjans de comunicació han prestat atenció a aquesta faceta empresarial de l'ex-primer ministre. *The Guardian* publicava el 2014 que, com a mínim, hauria guanyat 13 milions de lliures fins a l'any anterior, uns 15,4 milions d'euros, a raó de 2,7 milions anuals. A banda de conferències –per cadascuna cobra almenys 200.000 euros– el matrimoni d'antics rojos format per Tony i Cheryl Blair ha creat un entramat d'empreses que es dedica a l'assessorament de Governos i de la gran banca internacional, com per exemple la nord-americana JP Morgan, especialitzada en inversions. El diari explicava que les naus capitanes del grup eren les societats Windrush Ventures, dedicada a "serveis de gestió", amb 35 empleats, que l'any 2013 registrà beneficis per valor

Vint anys més tard, el món ha canviat força el matrimoni Blair: ha deixat al calaix el laborisme, els interessos del Regne i s'ha fet multimilionari. Per cada conferència Blair guanyà almenys 200.000 euros i això no és res comparat amb els negocis d'assessoria internacional gràcies als quals acumula una fortuna d'uns 90 milions.

d'1,9 milions de lliures després de facturar-ne 8,8 milions, i una altra de més petita, Firerush Ventures, amb la missió d'assessorar inversions internacionals, que havia acumulat fins aleshores 4,6 milions de lliures en guanys.

The Guardian assegurava que Blair sol dir a qui vol escoltar-lo que no té la més mínima intenció de "ser superric" sinó que, explica, dedica quasi tot el que guanya a projectes filantròpics, com són, entre d'altres, una fundació d'ajuda al desenvolupament en el continent africà. Una pràctica solidària que ningú no dubta que existeixi. El que passa és que, com recordava el rotatiu, l'antic primer ministre combina la filantropia amb un nivell i estil de vida només a l'abast de la gent molt rica. Viatja sempre en jets privats, a vegades de lloguer i sovint cedits per empresaris, ha adquirit una dotzena de mansions de màxim luxe a Londres i al camp anglès i en general porta una vida pròpia de potentat, la qual que s'avé malament amb el seu origen polític i ideològic.

L'oficina de l'ex-primer ministre ha sortit en diverses ocasions al pas d'aquestes informacions. No les nega –no pot, perquè les dades provenen de documentació pública– però intenta convèncer els ciutadans que els diners que obté "no representen guanys ni

SEGONS 'THE GUARDIAN', MAI CAP LÍDER BRITÀNIC NO HA GUANYAT TANTS DINERS COM ELL A BASE D'OFERIR CONTACTES, CONSELLS I INFLUÈNCIA

beneficis [de Blair] sinó que són quantitats a través de les quals es paguen les despeses dels operatius globals del grup de Tony Blair” com les “aportacions a organitzacions benèfiques” i també la “creació” d’ONG que es financen a través d’aquests diners.

Zones obscures

Les explicacions dels portaveus autoritzats de l’antic líder laborista reconvertit en multimilionari no han aconseguit aturar les informacions periodístiques que, com a mínim, el deixen en una posició incòmoda.

El mes d’abril passat *The Guardian* informava d’algunes de les operacions internacionals fetes per Blair en els últims anys i que el rotatiu ha pogut conèixer recentment. Entre d’altres, va mediar entre la família reial saudita i el Govern xinès per a la venda de petroli, a través d’una empresa amb residència formal a Londres, i per aquesta gestió facturà 55.000 euros al mes durant tota la temporada que durà la negociació –es desconeix quants mesos–, i s’assegurà una comissió del 2% sobre qualsevol compra-venda que es fes. Per al rotatiu, la fortuna acumulada per Blair i la seva esposa gràcies a operacions per l’estil, a més de les famoses conferències, està molt per sobre dels 13 milions de lliures

–15,7 milions d’euros– segons es va calcular el 2014. Avui, assegura, més aviat és propera als 90 milions d’euros. “Mai cap líder britànic no ha guanyat tants de diners com ell a base d’oferir contactes, consells i influència”.

El mes passat era *The Daily Telegraph* el que informava els britànics sobre la vida de gran luxe del seu antic primer ministre: ús d’avions privats cada vegada més selectes i allotjament en hotels sempre d’esplendor fora mida –ja que no pot allotjar-se a les ambaixades– en els viatges que fa contínuament per tot el món dedicant-se a assessories internacionals com a mínim *obscures*. La qualificació venia a tomb perquè, a pesar que oficialment Blair és “enviat especial” –talment s’anomena el càrrec, no remunerat– del Quartet per a Orient Mitjà –format per Estats Units, Rússia, Unió Europea i l’ONU–, que intenta des de 2002 un acord global de pau a la zona, ha aprofitat viatges i visites a mandataris fetes en funció d’aquest càrrec per promocionar negocis privats seus, cosa que a parer del diari “suposa un clar conflicte d’interessos”. Cita casos realment cridaners, com quan aconseguí un contracte d’assessoria amb el Banc Mundial al mateix temps que treballava amb aquesta entitat en qualitat d’enviat del Quartet; o quan en una visita a Abu Dhabi per trobar diners

per finançar l’Autoritat Palestina aconseguí del Govern de l’emirat àrab un altre sucós contracte per a una de les seves empreses... Però a Blair tot això ni tan sols el preocupa: “Ha dit que no pensa retirar-se fins als 91 anys”, assegura el diari esmentat.

A pesar de la seva aparent tranquil·litat, la situació de Blair comença a ser com a mínim incòmoda a causa d’una opinió pública que de manera creixent no entén –tal com expressen mitjans tant de dreta com d’esquerra– que assessoris dictadors i sinistres governants de per tot el món, n’obtingui tants de rendiments i encara accepti la despesa pública que suposa atorgar-li seguretat –a un cost d’uns 20.000 euros la setmana, més d’un milió a l’any– perquè pugui fer tranquil·lament els seus molt rendibles negocis privats que li permeten –a ell, la seva esposa i els quatre fills– portar una vida només a l’abast de les gran fortunes i que tant contrasten amb la seva suposada ideologia laborista.

L’informe Chilcot no ha estat més que ploure sobre el mullat d’un personatge que adquirí gran prestigi internacional en els seus primers anys de líder polític, que el dilapidà en bona part amb la il·legal invasió d’Iraq i que per culpa dels seus negocis privats el pot acabar de perdre del tot. Encara que no sembla que a ell li importi gens ni mica. ●